

STYLISTIKA – MOJE CESTA DO ŠKOLY

Každé ráno vstávám okolo půl sedmé ráno. Když se mi moc nechce, vstávám až v sedm hodin. Po tom, co se nasnídám a nachystám, tak mi maminka dá svačinu a vyrážím do školy. Většinou stihnu autobus o půl osmé. Zastávku mám hned před domem, takže většinou přicházím jako poslední a všichni moji kamarádi už čekají na zastávce. Potom všichni společně čekáme na autobus. Když autobus přijede, je už téměř plný, protože i ostatní žáci jedou do školy. Pan řidič je vždycky našťvaný, že nás jede tolik a cpeme se do autobusu, jak kdyby byl nafukovací. Už se nám i stalo, že nám pan řidič dokonce nezastavil a jen pokrčil rameny, jakože už není v autobuse místo. Když není moc velká zima, tak nám to ale nevádí a vydáme se na cestu po svých. Jsou to jen necelé dva kilometry. Nedávno se u nás postavila cyklostezka, která vede až do vedlejšího města, kam chodím do školy. Je to moc pěkná cesta a když jdu i s ostatními spolužáky, tak je i sranda. Nejprve jdu kolem chatek, kde mají lidé zahrádky, takže tam uvidím vždy něco zajímavého. Potom cesta vede kolem potůčku, kde jsou i skalky, které se jmenují Andělka a Čertovka. Když jdu i s kamarády, vždycky se tady zdržíme, protože je to tam prostě super. Když jdeme dál rovně, narazíme na městský park, potom zahneme doleva a u kostela se dáme zase doprava. Teď jsme na náměstí, kde je moje nejoblíbenější cukrárna, kam se rádi se spolužáky zastavíme na zmrzlinu, nebo si koupíme pendreky a žvýkačky. Jo a kousek dál je obchod, kde si rád kupuju párek v rohlíku. Uprostřed náměstí je i kašna, kde se většinou taky zdržíme a když je léto, tak do ní třeba i vlezeme a je to velká zábava. No ale to všechno až po škole. Teď se vydám do průchodu, kde je spousta dalších obchodů a potom zahnu doleva a objeví se přede mnou strašně moc schodů, které vedou přímo ke škole. Asi v půlce schodiště je dětské hřiště. Nahoře u školy už čekají další spolužáci a všichni se tam společně sejdeme. V 7:45 nám paní školnice otevírá hlavní vchod a všichni utíkáme do šaten.

Moje cesta do školy není moc zajímavá. Je ale hrozně dlouhá. Jako fakt dlouhá. Bych vždycky ještě ráno radši spal, maminka mě ale vždycky vytáhne z postele. Když už ale vstanu a mám po snídani, do školy se vždycky i těším. Nejdřív vyjdeme ze dveří a jdeme dvě patra dolů. Bydlíme v takovém velkém baráčku, takže i ty schody jsou takový velký. Po cestě pozdravíme vždycky sousedku. Mamka pak vždycky říká, že je to chudák ženská. Nevím proč, ale mám sousedku rád.

Jak vyjdeme ven, zahnem doprava, přejdem silnici, pak zahnem doleva a zase přejdeme silnici. To dojdeme na zastávku a tam čekáme na šalinku. Vždycky jezdíme dvanáctkou, už se nám ale stalo, že jsme nastoupili špatně. Šalinkou pak jedeme dlouho. Vystupujeme až na zastávce Vlhká. Tam pak čekáme na autobus. Ty ale moc nejezdí. Mamka mi tak dává na hraní mobil, aby mi to čekání rychle utíkalo. Ale jenom, když jsem hodnej. Když hodnej nejsem, tak se hrozně nudím a jenom se dívám, jak projíždí kolem šalinky a autobusy a nic není naše.

Po dlouhý době se nakonec načekáme. Přijede autobus, mamka mě čapne, nastoupíme a pak jedeme. To už nejedeme tak dlouho. Jenom občas je v autobuse hrozně plno, takže si nemůžu ani sednout a občas se musím držet jenom mamky, protože není místo, abych se držel něčeho jinýho. Když se nedržím, tak mě mamka sprdne, že se nedržím a že spadnu. Já ale nikdy nespadnu. I tak se ale radši držím.

Nakonec vystoupíme na zastávce Psychiatrická nemocnice a to už mám do školy jenom kousek. Projdeme se kolem kruháře, zahneme doprava, přejdeme silnici a to jsem pak už ve škole. Jenom to trvá, než otevřou. Takže musím čekat.

Cesta do školy

Obleču se a obuju. Mamka pomůže nasadit těžkou aktovku, která mě v první moment převáží. Získám rovnováhu a chytám se kliky venkovních dveří. Mamka mě poučuje: „Nevyrušuj ve vyučování. Když budeš znát odpověď, přihlas se.“ Ví o mně, že jsem upovídáná a že v hodinách vykřikuju.

Jdu po zablácené příjezdové cestě. Včera pršelo. Dneska hezky. Držím se v pravé koleji. Až do školy jdu po selnici. Jdu kolem tmavého fleku, který v létě vždycky bublá a lepí se mi na boty, když na něj šlápnu.

Po pravý straně je louka. Pasou se tam ovečky. Srst nemají tak hezky bílou jako na obrázkách. Vypadají špinavě. Jsou souseda. Jejich bečení vždycky slyšíme až do domu.

Z kopečka se jde dobře. Nalevo je lesík, do kterého občas chodíme s bráchou sbírat houby. Tam můžeme, protože to není tak daleko od domu. Tam nás rodiče pustí. Rostou tam pýchavky, ze kterých se práší, když se na ně šlápne. Takže na ně schválně šlapeme. Líbí se mi, jak se z nich práší. Napravo bydlí paní Chalupová. Stará paní, která pěstuje spoustu krásných kytiček. Moc se mi líbí. Jsou hezky barevné. Chtěla bych, abysme taky měli takovouhle zahradu.

Pod kopečkem je tunel, přes který jezdí vlak. „ÁÁÁÁÁ!“ Křičím.
„Aaaaa...“ Slyším ozvěnu. To nikdy neomrzí.

Po pravý straně teče dole řeka. Sázava.

Míjím plácek, kde jsou vždycky zaparkované vozejky. Netuším, čím jsou. Ale jsou tam vždycky. Jeden červený a druhý modrý.

A tady už zase míjím domy. Hned první dům má velikého psa. Zlatý retrívr. Štěká na mě. Leknu se. I když vím, že na mě bude štěkat.

Selnice se točí do eska. Rodiče mě vždycky nabádají, ať tady dávám pozor, aby mě něco nezajelo. Že prej je to tu nepřehledný.

Vlevo bydlí paní Chlubnová – máma mojí spolužačky Jany. Má malý obchod. Chodím si tam kupovat pendreký. Dřív jsem chodila do jednoty, ale tu zavřeli.

Následuje mírný kopec. Napravo je parkoviště na autobusy. Hned naproti němu bydlí autobusák pan Kučera. U selnice proti tomu parkovišti rostou na mezi lesní jahody. Mamka mi zakazuje je jíst, protože jsou u selnice. Prej jsou zaprášený od aut. Stejně je jím.

Tady bydlí Pokorný. Mají hezké dva černobílé psy. Naproti nim Rosecký. Vlasta a Sagvan. Všichni mu říkají Sagvan. Netuším proč. Ale říkám mu tak teda taky. Mají obchod s náhradními díly do aut.

Přecházím most. Spíš pod selnicí teče potok. Někdy se tu cestou domů zastavuju a házím tam lupeny nebo trávu. A koukám, jestli se objeví i na druhý straně.

Míjím další tunel a vlakový nádraží.

Na kopci je kulturák.

Pak už jen kousek rovinky a jsem ve škole. Škola je škaredě hnědošedá. Visí na ní znak Hamrů. Kladivo a palice.

Cesta do školy očima malého chlapečka

Dneska mě maminka probudila brozně brzo. Byl sem zvyklý spát do deseti a teď je prý sedum a já musím vstávat. Dnes jdu totiž poprvé do školy. Tak tedy vstanu, vyčistím si zuby a jdu se nasnídat. Maminka mi připravila můj oblíbený rohlík s marmeládou a k tomu kakao. Tyhle prázdniny se mi líbily asi nejvíc. Byl sem u moře, pak u babičky v malé vesnici, kde sem si našel hodně kamarádů. Můj dědeček mi ukázal, jak se řídí traktor na sekání trávy a taky sem s ním byl na rybách a chytnul velkého kapra. Taky sem byl hodně doma, kde sem si hrál s mým nejlepším kamarádem Jirkou. Před prázdninama sme spolu chodili do školky a dycky sme si na zahradě hráli na vojáky. Dnes ale prázdniny skončily a začíná mi prý škola. Maminka mi o ní už říkala o prázdninách. I tatínek a babička o tom mluvili a říkali, že se mi tam určitě bude líbit. No nevím. Moc se tam netěším. Maminka mi říkala, že je to něco stejného jako školka, ale už si tam nebudu tak moc hrát a budu se učit psát a počítat a taky se prý budeme učit o zvířatech a kytkách. Babička mi zase říkala, že se tam bude i zpívat a kreslit a chodit na výlety a hrát fotbal. Na to se těším. Ale jsem smutný z toho, že tam nebudu mít Jirku. Ten hraje fotbal úplně nejlíp. Ale bohužel bude chodit do jiné školy. Maminka říká, že už musíme jít. Vůbec se mi nechce. Bojím se. Dopiju kakao a jdu za maminkou. Ta mi dá na záda mojí novou tašku, vezme mě za ruku a jdeme ven. Na ulicích vidím hodně dětí s taškami. Některé jdou s rodiči a ty velké jdou sami. Já jdu dnes s maminkou, ale za pár dnů už budu taky chodit sám. Prošli jsme náměstím a už se blížíme k velké budově, před kterou je moc dětí. Mám strach. Co když se tam nebudu mít s kým bavit? Najdu si tam kamaráda, který bude jak Jirka? A jak tam budu dlouho chodit? Maminka mě odvádí před třídu, kam budu chodit. Říká mi, abych poslouchal paní učitelku a byl hodný. Po škole si pro mě zase přijde. Maminka odešla a já vcházím do třídy.

Každé ráno mě maminka vodí do školy. Chodím já, malý bráška a maminka. Než odejdeme z baráku, tak se rozloučím s naším pejskem. Prvně projdeme naší vesnicí. Jdeme kolem domů mých kamarádů, ale s nimi do školy ráno nechodím. Koukám se do zahrad a na pejsky, které mají naši sousedé a náš myslivec. Psi na nás štěkají. Začne jeden, pak se hned přidají další. Po cestě se mě maminka ptá, jestli mám všechno do školy. Když projdeme naší vsí, dostaneme se na silnici, která už vede do města, kde mám školu a bráška školku. Na silnici jede nákladník, pak vidím i letadlo. Tahám mamku za kabát, ať se taky koukne. Po silnici jede taky traktor s vozem. Skáču a mávám na něj. Řídí ho můj strejda. Bráška taky mává a strejda na nás zamává taky a troubí. V jedné zahradě mají takového velkého psa, který na nás každý den štěká. Mamka se ho bojí, ale mně se líbí, protože je barevný a má dlouhé chlupy. Přejde mi jak můj plyšák. Prvně s mamkou dovedeme brášku do školky. V ulici, kde je školka, potkávám Petra. Petr je můj kamarád od školky. Chodíme spolu do jedné třídy a sedíme spolu. Máváme na sebe už z dálky. Petr jde rovnou do školy. Já jdu prvně doprovodit bráchu. Teprve potom mě mamka odvede do šatny. Naše škola je hned naproti školce, tedy prvně musím projít parkem. ale z okna mojí třídy je vidět až do školky na zahrádku. Když probíhám parkem, sbírám ještě kaštiny, bukvice a žaludy. Odpoledne je dám doma do pytle, který dáme panu myslivci pro zvířátka na zimu. Před školou potkávám mojí paní učitelku a spolužáky. U dveří čeká pan školník a dává pozor, jestli nemám boty moc od bláta. S maminkou se loučím u šatny, přezout a sundat bundu si jdu už sám.

Cesta do školy očima malého chlapečka, žáka 1. třídy

Každý ráno musím vstávat v šest hodin, protože školu nemáme ve vesnici, ale jezdím se svými sourozenci autobusem. Představte si, že autobus vyloží všechny děti u školy a pro nás extra zajíždí, takže je úplně prázdný! Na to se vždycky těším, až zaberu zadák. Někdy mám ale náladu, že bych se chtěl mít dobrý výhled ven, a tak si naopak sednu na to místo nejvíc vpředu u řidiče. Musím být ale na zastávce brzo, abych tam byl úplně první, tudíž měl právo nastoupit do autobusu jako první a vybrat si místo jako první - aby mi nikdo nemohl zadák nebo předek zasednout. Takže bych někdy hned po probuzení nejraději běžel na zastávku, aby tam starší bratr ani mladší sestra, která chodí ještě do školky, nebyli dřív než já. Maminka to na mě často pozná a pak mi říká, abych se prvně převlékl, nasnídal, vyčistil zuby, učesal a hlavně nezapomněl doma batoh a klíče od skříňky. A taky jízdenku na autobus. Potom teprve můžu jít. Cesta mi trvá tak pět minut, ale když běžím, tak je to o něco míň. A já běžím docela často, abych tam byl první. Takže se cestou nikde nezastavuju a moc nekoukám kolem. Jenom někdy mě zdržuje sousedův Brok, to je pes, kterej často utíká sousedům na vesnici a pak ráno vždycky čeká před našima vratama, až půjdu na tu zastávku. Občas mu hodím zbytek chleba od snídane, ale musím si dávat pozor, aby mě neviděla maminka. Když jsem byl mladší, musel jsem chodit s bratrem na autobus za ruku. To jsem si okolí všímal víc. Prvně jsme přešli malý mostek, pod kterým stejně nic neteče - prý je to jenom stoka. Pak jsme šli kolem školní zahrady, tam to znám, chodili jsme tam se školkou na hřiště. Jmenuje se školní, ale jenom proto, že leží u bývalé školy. Jak jsem říkal, dneska u nás škola už není. Potom se jde kolem kapličky a u hospody se zahne doprava. Z toho místa jde vidět na zastávku, jestli tam už náhodou nestojí autobus. To se párkrát stalo, takže jsme museli s bratrem taky běžet, i když jsem byl ještě malý. Autobus nás vozí přímo ke škole, takže pak už jenom stačí vystoupit a jít do šatny.

Cesta do školy očima malého chlapečka

Ze schodů letí batoh, za batohem já. Pod schody přešlapuje babička, čeká na mě, stejně neklidná jako každé ráno, jdu pozdě. Utřu pusou od másla, nazuju boty, i přes mamčin nesouhlas podám babičce aktovku a jdeme.

V jedné ruce tašku, ve druhé svírá babička mě. Pokradmu, aby mě babička neviděla, přeběhnu očima po jejích vrásčitých, žilkami protkaných rukách. Po každé žilce přejedu palcem, v duchu je spočítám. Opatrně kouknu na babičku, jestli mě přistihla, hlasitě pozdravím paní s vozíkem, jakoby nic. Konečky prstů se babičce trochu třepou, spíš studí, snubák překrývá svráštěná kůže. Přidám do kroku, babička znervózní. Zlobím se, že nemůže jít rychleji. V dálce uvidím Dorotčinu a Kubíkovu aktovku. Tisíckrát radši bych šel do školy s nimi. Místo pozdravu by se pochlubili novými kartičkami, pár bych si jich usmlouval a vyhandloval, ty nejcennější by nedali. V šatně by zakopli botasky pod botník, bundy hodili na lavici. Letěli by do třídy vyjednat další obchody. Vylovil bych boty, zvedl bundy a prohlížel si kartičku od Dorotky. Naštvaně vysmeknu babičce ruku, zlobím se na takovou nespravedlnost. Přidám do kroku. Najednou se leknu, že to babička poznala.

U studny se rozloučíme. Dál jdu sám, ty dva už ale nedoženu. Ohlížím se, jestli za mnou přece jen někdo nespěchá. Ostýchavě se otočím za babičkou, jestli nejde nějak smutně. Můj obchod se smíšeným zbožím. Dveře jsou otevřené, pokukuju po čokoládách a tyčinkách. Před pultem balení coca-coly a sladkých minerálek. Za obchodem můj koš, do kterého cestou ze školy hážu svačiny od maminky, a provinile se přitom rozhlížím, bude li na mě někdo žalovat. Před Valehrachovic bránou se zastavím, ze dvora vyjíždí traktor. Včera jsme byli v Zetoru. U potoka brouzdám listím, jsou pod ním schované kaštiny. Znovu se otočím, ale nikdo za mnou nejde. Přemýšlím, jestli babička můj hněv vycítila.

Zamykám vchodové dveře na dva západy, a pak ještě pro jistotu zkouším za kliku. Maminka vždycky říká, že zamykat je potřeba, aby nám nikdo neukradl našeho Puňtu. Kdyby ho ukradli, bylo by mi po něm smutno a jemu po mně určitě taky, tak si na to raději dávám pozor. Klíče si pověsím na krk a vyrazím do školy.

Náš dům je hned u silnice, takže se pořádně rozhlédnu a rychle přeběhnu cestu. Projdu kolem autobusové zastávky, kde už čeká spousta lidí. Zajímalo by mě, kam všichni pořád jezdí. Nakupovat? Na koupaliště, nebo snad do Zoo?

Za zastávkou je chodník, který vede skoro až ke škole. Na chodníku dávám pozor, abych nešlapal na čáry, ale jenom na kachličky. Snažím se takhle dojít vždycky co nejdál a dneska se mi to obzvlášť daří. Projdu kolem domu paní Novákové, která před ním často sedí na lavičce, ale dneska tu není. Možná, že ještě spí, nebo se dívá na pohádky.

Když jdu kolem hřiště, vidím už v dálce školu. Nevím, jestli mám ještě čas, ale hřiště je prázdné, a tak rychle prolezu opičí dráhu a sklouznu se na skluzavce, i když mi u toho trochu zavazí batoh. Nikde nevidím chodit žádné děti, a tak dostanu trochu strach, abych přece jen nepřišel pozdě, protože by se paní učitelka jistě zlobila, takže už se ničím nezdržuju, dokonce si ani nehlídám kam šlapu a pokračuju ke škole. Sice nejdu pozdě, ale určitě bude brzo zvonit.

Před školou už je plno. Starší kluci si kopají s míčkem, holky si povídají a něco si ukazují na telefonech. Opatrně kolem všech procházím, když v tom si všimnu svého kamaráda Honzíka. Mávám na něho, ale on mě nevidí, kope do šišek a tváří se u toho jako profesionální fotbalista. Rozbíhám se k němu a už se těším, jak mu povím, kde jsem byl s našima o víkendu.

Když vyjdu z domu, dostanu se na náměstí našeho malého města. Před mým domem je zastávka autobusu, kde vždy přijíždí spolužáci z okolních vesnic. Raději vždy počkám až přijede autobus a jdu s kamarády do školy. Po cestě si povídáme a pomlouváme holky ze třídy, protože si myslíme, že jsou fakt blbý. Do školy se nám moc nechce, tak se loudáme. Pokaždé jdeme kolem radnice a zabočíme do uličky, která vede kolem potoka a zámeckého parku. Této cestě se říká „myší díra“. Když vycházíme z uličky, mjíme hospodu a zámek. Potom musíme přejít dva přechody pro chodce. Nakonec se dostaneme k fotbalovému hřišti, které je hned naproti školy. Tady si někdy dáváme s kamarády hoňku, ale nakonec to dopadne tak, že se jen žducháme. Před školou jsou vždycky skupinky/party děcek, které nemám moc rád. Nikdy se s nimi nezdržuji venku a jdu rovnou do šatny se přezout a pak rovnou do třídy.

Cesta do školy

Naše škola stojí kousek od domu, kde bydlíme. My bydlíme v kině na Smetanově náměstí. Moje cesta do školy je jednoduchá a také krátká. Naši mě nemusí vodit, protože je to jen o dvě ulice dál.

Vstávám půl hodiny před začátkem vyučování. Za pět minut se obleču, jdu zadním vchodem přes dvorek z kina ven. Psa jsme měli, ale už ho nemáme. Dvorek je prázdný.

Jdu kolem našeho domu a kousek do kopce, abych se dostal na přechod přes Horní ulici. Ráno tam jezdí hodně aut.

Naše škola stojí naproti gymnáziu. Na konci ulice ještě máme obchodní akademii, takže je to ulice, kde jsou jen samé školy.

Rozhlédnu se, a když nic nejede, přejdu přes přechod pro chodce v Horní ulici, která je dlážděná kočičími hlavami. Na rohu Horní a Štáflovy, kde stojí naše škola, se nachází pekařství, kde si studenti z gymnázia kupují rohlíky na svačinu. Mně dělá svačinu tatínek, takže se tam nezastavuju.

Naše škola stojí na vyvýšeném místě nad ulicí, člověk musí z ulice jít nahoru po kamenných schodech, aby se do školy dostal.

Vyjdu schody a to je konec mojí cesty. Do školy vede velký hlavní vchod, ale tudy žáci nechodí. Náš vchod je vzadu a vede přímo do šaten.

Obejdu školní budovu a už jsem přímo u dveří.

Moje cesta do školy

Vyjdu z domu a sejdu k hlavní cestě. Musím se rozhlédnout, jestli nic nejede a když nevidím žádné auto, můžu přejít přes cestu. Pak jdu kousek rovně a přeju přes mostek, protože nemůžu chodit po hlavní cestě, rodiče říkají, že je to nebezpečné. Na malé straně jdu pořád rovně. Musím sejít z velkého kopce, tam u Lacinů. Tam bydlí moje kamarádka a pak jdu kolem paní pošťačky, pak jsou tam ti noví. Oni se nastěhovali nedávno, tak ještě nevím, jak se jmenují. Pak musím projít kolem těch, co jim pořád utíká ten zlý pes, někdy mám strach, že mě pokouše. Potom už jsem na mostku u Macháčků. Tady si vždycky říkám, že jsem v půlce cesty. Přeju přes mostek a jdu pořád rovně, kolem Ládička, který většinou bývá u slepic nebo spravuje auto, pak kolem vojáka, kterého tu postavil pan Karásek a pak můžu přes zkratku. Je tam sice někdy bahno, ale je to o kousek blíže, než kdybych šel po cestě. To už jsem u Heimerlů. Přeju další mostek u kostela a kolem kostela vyjdu zase k hlavní cestě. Pořádně se rozhlédnu a pak přeju přes přechod na druhou stranu. Vyjdu tři schodky za brankou a už jsem před školou, vedlejším vchodem přijdu rovnou do šatny.

POPIS CESTY DO ŠKOLY

Každé ráno brzo vstávám a musím jít do školy. Cesta do školy začíná tím, že mi maminka nebo tatínek dá do mojí kabely s dinosaury krabičku se svačinou. Většinou to dělá maminka, protože tatínek chvátá do práce. Pak už jdeme spolu do školy. Mamka zamkne dveře a vyjdeme přímo na chodník před domem. Držím se jí za ruku. Jdeme pěšky, protože to máme jen kousek. Ale někteří kluci jezdí autem. Když jdu jenom s mamkou, tak si musím nosit kabelu sám na zádech, ale tatka mi ji občas vezme a dá mi ji až před školou – to se mi líbí víc. Hned když vyjdeme z branky našeho domu, tak musíme sejít dolů z kopce. Ráno je to dobré, ale nesnáším ho odpoledne, když musím šlapat nahoru. Když jdeme ráno dolů, tak všude na silnici stojí plno aut, a popojíždějí pomalu dolů. Je jich tam fakt spousta a každé je jiné a barevné. Některé jsou hodně velké, ty se mi líbí nejvíc. Já se pořád zastavuju a dívám se na ně. Maminka mě musí popohánět a tahat za ruku, abych nepřišel pozdě do školy. Taky teď, když jdeme dolů, tak všude na chodníku je spousta listů, jak jsou kolem ty velké stromy. Baví mě do něho kopat a ono pak lítá nahoru. U jednoho stromu, který je největší, bývají i kaštiny. Občas si jich plno nasbírám do kapes a pak si z nich děláme zvířátka. Když už jsme konečně dole, tak zabočíme doprava a už jdeme jen kousek rovně. Vlevo je silnice, a pořád tam jezdí auta. Některé blikají a některé troubí. Na druhé straně jsou samé domy, anebo obchody. Je tam třeba ten obchod s hračkami, odkud mám to nové velké auto. Hned na tom rohu, jak jsme zabočovali, byl velikánský bílý dům, který má strašně moc oken. Vždycky se dívám, kdo tam bydlí, ale ještě jsem nikdy nikoho v okně neviděl. Na tom domě je bílá cedulka s nápisem ulice. Je to ulice Jiráskova. Když už s maminkou projdeme kolem obchodu, kde prodávají takové moc dobré čokoládové buchty, tak už jsme blízko školy. Občas tam s mamkou ještě ráno zajdeme a ona mi koupí něco sladkého. To já rád. Teď už vidím svou školu, je obrovská a celá žlutá. Vedle ní je ještě jedna, taková menší, která má vždycky barevně vyzdobená okna. Je to školka, ale tam já jsem předtím nechodil. Ale někteří mí spolužáci ano. Z naší třídy vidíme na její zahradu, a tak se o přestávkách někdy díváme, jak si tam ty malé děti hrají. Před školou už ale čekají kluci, tak dám mamce pusku a jdu za nimi. Když zazvoní zvonek, tak se otevřou dveře a my jdeme s kluky do šaten a prezujeme se do bačkor. Odtud už pak jdeme jen do naší třídy 1. A. Do školy se vždycky strašně těším.

Má cesta do školy.

Ráno mě maminka vypraví do školy, jako každý den. Cesta nám trvá asi 20 minut, podle toho, jak moc se mi tam chce nebo nechce jít. Když vyjdeme z domu, zahneme doprava a přes parkoviště přejdeme na chodník. Musím jít po pravé straně, protože nalevo jezdí moc aut a chodník je úzký. Přejdeme přes most, pod kterým teče řeka, a vydáme se do kopce. Nemám tuto cestu ráda, protože většina cesty do školy je do kopce. Zhruba v půlce kopce přejdeme přes silnici. Tady musíme dávat velký pozor, protože je tu zatáčka a auta nejsou vidět, když jedou. Za silnicí se vydáme do schodů kolem kina. Nad kinem přejdeme druhou silnicí a následují další schody. Nad nimi je základní škola a hřiště, ale není to moje škola, ta je až dál. Projdeme kolem hřiště a dojdeme k panelákům. Tady se k nám připojí moje spolužačka s maminkou. Jdeme dál, a když projdeme přes sídliště, kolem asi čtyř paneláků, začneme scházet z kopce dolů. Z vrchu kopce je už vidět naše škola. Přejdeme přes další silnici, projdeme kolem obchodu, u kterého zahneme doleva a už stojíme před školou. Maminka mě doprovodí do šatny, kde se se mnou rozloučí a jde domů. Já se přezuju a utíkám do třídy, protože už zvoní. Achjo.

Popis cesty do školy

Každé ráno, když mám jít do školy, mě budí moje maminka, protože nemám rád zvuk budíku. Většinou vycházím z domu o půl osmé. Jen když mě veze táta, tak si můžu přispat. Sjedou výtahem ze třetího patra do přízemí a vyjdu před dům. Jdu po chodníku okolo paneláků a stromů. Potom přijdu k louce, kterou si občas krátím cestu. Teď, když je ale podzim, tak je většinou bláto, a to by mě pan školník nepustil do školy. Proto nejdu po louce, ale vydám se z kopce dolů okolo zdravotního střediska, kam chodím k paní zubařce. Od zdravotního střediska jdu rovně na zastávku trolejbusů, kde na mě čeká můj kámoš Vašek, který se mnou chodí taky do první třídy. Trolejbus, kterým jezdím do školy odjíždí v 7:40, takže mám většinou ještě tak dvě minuty čas. Po cestě se rád dívám z okna ven, jak po chodníku chodí ostatní lidi a po silnici jezdí plno aut. Jednou jsem se je snažil spočítat, ale nikdy se mi to nepodařilo, protože umím počítat zatím jenom do padesáti. Projíždíme taky sídlištěm, kde bydlí moje babička a taky okolo Tesca, kam chodíme s mámou a tátou nakupovat. To se vždycky těším, protože mi mamka vždycky dovolí si něco vybrat. Když dojedeme k mostu, zabočíme vpravo na velké křižovatce, kde se mi vždycky točí hlava, protože ta zatáčka je dost dlouhá. Vaškovi se taky dělá občas špatně, ale ne tolik jako mě. Cesta trvá asi tak 15 minut. Když vystoupíme s Vaškem na zastávce Školní, hned před námi vidíme gymnázium, kam chodí moje starší sestra Pája a hned za gymnáziem je naše škola. Maminka mi říká, že taky budu chodit do gymnázia, když budu starší a budu se dobře učit. K naší škole je to už jen kousek. Až bude léto, budeme sem chodit s maminkou nebo s tatínkem na zmrzlinu nebo na větrník. Na to už se moc těším. Teď, když je podzim a je studené počasí nebo prší, spěcháme s Vaškem do školy, ale když neprší, kopeme s Vaškem do listí nebo sbíráme kaštiny, ze kterých doma vyrábíme zvířátka. Když přijdu ke škole, musím si vytáhnout k aktovky čip, abych mohl otevřít dveře, pokud je ještě před zvoněním. Pokud je už po zvonění, otevírá je pan školník, který je ale velice přísný a kontroluje nám vždycky boty. Moje cesta je tady u konce. Teď už musíme najít naši třídu 1.A, protože školu ještě moc neznáme, tak někdy zabloudíme. Ale to se stává nejvíc v pondělí. Do školy se každý den těším, protože tu mám super kámoše, se kterými je sranda.

Dneska mě mamka vzbudila v sedm. Nechtělo se mi stávat. Měl jsem rohlík s medem a čaj. Máma mi dala palčáky, protože je venku zima. A kulicha. Na svačinu mám jabko a tatrunku, jabko vyměním s Tondou. Do školy jsem šel přes park. Chtěl jsem vidět, jestli zmrzla řeka. Nezmrzla. Jen na kraji byl led. Uprostřed plavaly kačeny a kačer. Ale led byl před školou, strašně to klouzalo a na schodech taky. Musel jsem se držet zábradlí, abych nespádl. U školy stál policajt s plácačkou. Řekl jsem mu dobrý den a on mě taky. V šatně bylo všude mokro, šlápl jsem do toho a měl jsem mokrou ponožku, ale jen trochu, tak jsem si dal papuče a šel do třídy.

Moje cesta do školy

Bydlím v Jihlavě v uličce U Kasáren. Máme dům. Kousek od něj mám školu. Ještě mě vodí do školy maminka. Chodím tam pěšky. Cesta tam mi trvá skoro pět minut. Kamarádi mi to závidí. Když vyjdu z domu, jsem ve slepé uličce. V naší uličce jsou jen tři domy. Musím se dát doleva nahoru. Občas máme v uličce i zavřenou bránu. Ta je nahoře na začátku naší uličky. Když k ní dojdu, musím se dát doprava a jdu pořád rovně. Ta ulice se jmenuje Křížová a jezdí tam hodně aut a taky trolejbusy a autobusy. Chvilku jdu rovně až k přechodu. Tam stojí paní policistka a dává pozor, aby nikoho nepřejelo auto. Musím se rozhlédnout, jestli nejede auto. Když nic nejede, můžu po přechodu přejít na druhou stranu. Jdu zase chvilku rovně. Procházím kolem jiné školy. Za ní je ta moje. Musím zahrnout doleva. Udělám ještě pár kroků a už jsem u školy. Dveře do školy jsou nalevo. Tam se rozloučím s maminkou. Vyjdu dva schody a už jsem ve škole. Chodím tam rád.

Cesta do školy mi trvá jenom chvílku, protože celá naše ves je hodně malá a já bydlím kousek od školy. Každé ráno si musím dávat pozor, abych zamknul dveře od domu, sešel schody a pak nezapomněl zamknout také branku od zahrady. Od našeho domu k hlavní silnici je to kolem čtyř domů. Vedle každého domu v naší ulici je pes, takže když procházím kolem sousedních zahrad, celá ulice se postupně rozštěká. Nejhorší je pes pana Mífky, takový obrovský ovčák. Za velkými zelenými vraty ho nikdy není vidět ani slyšet, ale pokaždé, když procházím kolem, najednou se odněkud vynoří a rafá po mě za plotem. I když už přejdu celou naší ulici, tak ten ovčák dál vztekle naráží do plotu, vyskakuje na něj a běsní. Jakmile zahnu k hlavní silnici, už je klid, takže než dojdu kolem silnice ke škole, můžu počítat, kolik projede jakých aut. Nejvíce jich jezdí červených a stříbrných. Nevím, proč nejedí taky nějaká vícebarevná, to bych pak napočítal od všech barev vždycky. Někdy se dokonce stane, že nejede žádné auto a tak musím počítat i nákladáky nebo traktory. Kousek před školou většinou potkám Honzu a Péťu. Honza se vždycky vytahuje, že napočítal více aut od různých barev, ale já už vím, že se oba schválně strašně loudají a tak jich za tu cestu projede víc, Péťa mi to řekla. Někdy je předeženu, protože mě to naštvě a jdu do školy sám. Většinou ale soutěžíme, kdo z nás dřív vyběhne schody ke vstupu, a když je to nerozhodně, vyběhneme je ještě jednou.

PÁTEČNÍ CESTA DO ŠKOLY

Je pátek ráno a obloze je hodně moc mráčků. „Buď ve škole hodný, po škole tě vyzvedne tatínek,“ volá za mnou maminka a zavírá dveře. Vycházím z našeho domku ven na úzkou silnici. Rozhlídnu se a běžím směrem do města. Cestou zdravím všechny lidi, které potkávám každé ráno. Utíkám okolo lékárny a pak podél zámecké zdi, u které na podzim vždycky sbíráme kaštany. Moc se těším na všechny kluky ve třídě, hlavně na Kubíka. Běžím rychleji, protože už je to od zdi jenom chvílička. Už jsem skoro na náměstí a už ho skoro vidím. Stojí na chodníku u silnice se svojí mamkou a čekají tam na mě jako vždycky. Jeho mamka vypadá přesně jako ta moje, ale má černé vlasy, to moje mamka nemá. Jeho mamka nám pokaždé řekne, abychom ve škole nezlobili a něco nového se naučili. My se pak rychle rozloučíme a utíkáme směrem ke škole. Tentokrát naše závody vyhrávám já, protože jsem u našeho školního stromu jako první. Ten strom je obrovský a je asi tak desetkrát větší než celá naše škola. S Kubíkem si myslíme, že by bylo prima učit se uvnitř toho stromu, protože by se do toho stromu schovala určitě celá naše třída, dokonce i holky. Čekáme na další kluky a musíme taky dávat pozor, abychom pozdravili všechny paní učitelky, které kolem nás chodí do školy. Potom se potkáváme s ostatními kluky a všichni společně jdeme po chodníku do školy.

Moje cesta do školy

Ráno v sedm hodin mně maminka zamává na cestu, zabouchnu dveře a jdu. Čekám ještě na Honzu, je to souseď, ale je strašně pomalej – jako šnek. Hlídá ho babička, protože rodiče chodí do práce. Do školy to máme přes celou vesnici. Bydlíme na dolňáku, takže to máme fakt daleko. Jdeme do takového kopce. Přejdeme přes hlavní silnici, kde nemůžu chodit sám. Tam na městečku potkáme ještě Hanu s Petrem. Ti jsou teda starší, už chodí do čtvrtý a pátý třídy. Jdeme všichni společně. Někteří spolužáci jezdí autobusem. Autobus zastavuje kousek od školy. A my musíme chodit tak daleko.

Moje učitelka je moc hodná. Dneska máme první hodinu prvouku, potom matiku a češtinu. V češtině už umím několik slabik a taky se učím psát. Umím se podepsat. S Honzou jsme kamarádi, chodíme spolu odpoledne ven. Už teď se těším na odpoledne. Ten Honza má vždycky lepší svačinu, ale nechce mi dát. Ve škole sedím s Pepou, ten je z jiný vesnice. Už jsme skoro ve škole. Tam v šatně hlídá školník, jestli jsme přezutí.

Popis: Očima chlapečka z 1. třídy

Skáču do bot, oblékám si bundu, sahám po tašce a s mohutným cinkotem klíčů křičím na mámu svůj pozdrav. Mohutným bouchnutím dveří dávám najevo, že jsem opravdu odešel. Sjíždím výtahem do přízemí, kde potkávám naši sousedku, kterou moc nemám rád, ale jsem slušně vychovaný, a tak na celou chodbu hlasitě pozdravím. Ona jen tiše odvětví, a tak mávám rukou a vydávám se směrem ven z našich domovních dveří. Hrdě vycházím ven a v duchu si opakuji: „Jsem velký, dnes jdu poprvé sám do školy.“

Dmu se pýchou a svědomitě se rozhlížím, aby mě z nějaké strany nepřekvapilo jedoucí auto, opatrnosti není nikdy dost. Bez potíží přecházím silnici a ocitám se na psí loučce, kde potkávám několik kamarádů našeho psíka, který ještě pochrupával ve svém pelíšku, když jsem odcházel. Lenoch jeden. Kráčím orosenou trávou a něžně se bořím do jemného bahna, mohl bych to obejít po chodníku, ale pro svoji bezpečnost mám jít raději po trávě, abych nemusel přecházet tu nepřehlednou silnici. Náš velký modrý panelák nechávám za zády a přede mnou se objevují další a další šedivé domky, z nichž vychází nejrůznější lidé a vstupují do svého pracovního procesu. Vzpomenu si na hodinu přírodovědy, kdy jsme probírali broučky a vybaví se mi myšlenka na mravence a jejich mraveniště.

Z mých geniálních myšlenek mě vyruší až příjíždějící autobus 52, do kterého nastupuji. Mám rád jízdu městskou hromadnou dopravou. Je zajímavé pozorovat lidi, jak se chovají. Někteří tupě zírají do svých mobilních zařízení, jiní se baví s kamarády a někteří se pohupují v rytmu písní, které zní v jejich různobarevných sluchátkách. Asi se jim tolik líbí, že se o ně musí podělit s celým autobusem. Cesta mi ubíhá a mě za chvíli čeká velmi náročná mise, musím přestoupit z autobusu na šalinu. Dveře se otvírají a já vstupuji na špinavý chodník. Přidávám se do davu lidí, kteří, stejně jako já, míří na tramvajovou zastávku. Čekám, až se jedoucí auto zastaví, nespolehám na cizí lidi, ale na sebe, a vydávám se střemhlav na ostrůvek.

Po krátkém čekání mě již červená tramvaj zdraví svým zvonivým pozdravem. Musím si ale pohlídat, jestli je to ta správná. „Musíš nastoupit do trojky“, vzpomínám si na mámina slova, a tak pro jistotu kontroluji číslo, které má šalina napsané na čele. „To jsou ta dvě bříška pod sebou“, opakuju si mamčininy pokyny. S velkou úlevou zjišťuji, že dvě bříška jsou na svém místě, a tak vstupuji do otevřených dveří. Projíždím kolem nejrůznějších domů, vidím spěchající lidi s dětmi, bez dětí, s pejsky, bez pejsků, v autech, pěšky, s kočárky a s dalšími různými věcmi, na jaké si člověk může jen vzpomenout. Když mi opět vyvstane v mysli vzpomínka na mravence, najednou zaslechnu od pána schovaného v reproduktoru: „zastávka Konečné náměstí“. Vystupuju!

Teď si musím dát velký pozor, jelikož se nacházím před svým nejtěžším úkolem dnešního rána. Musím přejít silnici, kde není přechod. Vzpomenu si na mámino povzdechnutí, které opakuje pokaždé, když tudy jdeme: „Ach, nikdy nepochopím, proč tady neudělali přechod, když tu vystupuje tolik dětí.“ Rozhlížím se a po delším váhání přebíhám do bezpečí protějšího chodníku. To nejtěžší mám za sebou. Teď už mě čekají jen dva zelení panáčci a tradá, jsem ve škole. Vytahuji telefon a volám mámě, že jsem v pořádku ve škole. Ta mě pochválí, jaký jsem šikovný, a popřeje mi úspěšný den. Totéž jí popřeju i já. Posléze vypínám svůj mobilní telefon a v papučích vystupuju po schodech do třídy.

DÚ: do pondělí 4. 11. do 18 hodin vložte do odevzdávacího "Popis" - popište cestu do své (základní) školy OČIMA CHLAPEČKA Z PRVNÍ TŘÍDY. Rozsah: +- půl stránky (vložte text pouze 1x)

Jmenuju se Tonda. Je mi 6 let. Do školy chodím do 1. A. v ZŠ Pohůrecká 16. To je v Suchém Vrbném. Suché Vrbné je v Českých Budějovicích. České Budějovice jsou docela daleko. Do školy mě vozí tatínek. Vysadí mě na rohu ulice u cukrárny. Na cukrárně je růžový nápis „cukrárna“. V cukrárně pracuje moje teta. Přecházím ulici. Teta se kouká, jestli se třikrát rozhlédnu. Přes silnici jezdí hodně aut, tak si dávám pozor. Na druhé straně přechodu je ošklivý plot školy. Škola je taky ošklivá. Je dlouhá a šedá. Je to trochu do kopce. Bolí mě nohy. Mám těžkou tašku a v ní mám velkou svačinu od maminky. Už se těším, až jí sním. Pořád jdu nahoru. Vpravo je vedlejší vchod a nalevo tři nějaké velké domy. Na dveřích jsou barevné kytičky. Domy vypadají skoro stejně, ale u posledního běhá pejsek. Ten pes hrozně štěká. Až budu velký, koupím si radši kočku. Po cestě potkávám dva deváťáky. Nekoukám se jim do očí. Zrychlím krok a dělám nenápadného. Uf. Nevšimli si mě. Zahnu a vcházím do červené branky. Branka je na rozdíl od plotu nová. Na zemi leží listí, tak do něj kopnu. Zamířím k malému pavilónu. Malý pavilón je nalevo. Je to tam hezký, protože máme na obrázku sluníčko a také máme paní učitelku Jarušku. Paní učitelka Jaruška je moc hodná. Přezuju se v šatně. Na konci chodby je naše třída. Jdu tam, sednu si a jím svačinu.

Cesta do školy očima chlapce z první třídy

Chodím už do školy, ale maminka říká, že jsem pořád ještě malý na to, abych šel sám. Maminka i tatínek jezdí do práce ještě, když je tma a já spím. Bydlí s námi babička a ta mě každé ráno vzbudí. To už vychází sluníčko. Babička mě vodila i do školky. Ta je hned vedle školy, takže cestu už máme nacvičenou. Moc se těším, až půjdu úplně sám.

Po tom, co si vyčistím zoubky a obleču se, se jdu nasnídat. Snídani chystá babička. Nejraději mám loupáček a kakao. Po jídle si schovám svačinku do batůžku a už se chystáme na cestu. Chodíme tři: já, babička a Lapák. Lapák je náš pes. Škola je daleko, ale nám to nevadí. Po cestě si povídáme a je sranda.

Bydlíme na konci vesnice, takže když vyjdeme ven, vidíme pole a stromy. Jednou jsme dokonce zahlédli zajíce. Hned před domem zabočíme doleva a pak jdeme pořád a pořád rovně. Kousek od našeho domu bydlí Filip, ale toho do školy vozí tatínek, takže se potkáme až tam. Občas mu to závidím, protože když prší, tak se mně pěšky jít nechce. Jdeme dál a před námi už je most. Pod ním je potok, ve kterém ale nejsou vůbec žádné ryby. Je to totiž moc malý potůček, takže by se tam ty ryby nevlezly. Za mostem se dá odbočit doleva, ale my jdeme pořád rovně. Doleva chodíme, když jdeme za tetou Hankou. Včera odpoledne přšelo a je trošku mokro. Lapák už je špinavý. Babička ho bude muset vykoupat. Teď nás čeká kopeček. Babička vždycky říká, že ji bolí nohy. Už jsme na hlavní silnici. Jezdí tady hodně aut. Na levé straně je malý obchod. Občas tam s babičkou jdeme a koupí mi něco dobrého do školy. Vždycky když jdeme tady po hlavní cestě, tak kolem nás projede autobus. Některé děti nebydlí v naší vesnici a jezdí autobusem. Jezdí tak i Anička, která se mnou chodí do třídy. Zamáváme si. Jdeme pořád dál a všude jsou samé domy. Malé a veliké. Jeden je celý zelený. Ten se mi moc líbí. Za chvíli projdeme kolem autobusové zastávky, kde na nás Anička čeká. Takže už jdeme čtyři. Za zastávkou je rozcestí, u kterého stojí socha. Od babičky vím, že je to socha svatého Jana Nepomuckého. Ale moc se mi nelíbí. Je málo barevná. Za to za ní je hasičská zbrojnice a tu mám moc rád. Stojí v ní veliké hasičské auto. Dokonce jsem v něm jednou s tatínkem seděl. Jeho kamarád je hasič a celé auto nám ukázal. Odsud už je to do školy jen kousek. První stojí školka a pak za ní je škola. Projde se takovou malou brankou, odbočí se doprava a jde se chvíličkou kolem školní zahrady. Tam si chodíme v družině hrát, když je pěkně. U dveří do školy mně dá babička pusu. Rozloučím se i s Lapákem a jdu se do šatny přezout. V šatně už je plno dětí. Přezujeme se a jdeme společně po schodech do třídy.

Cesta do školy očima chlapce z první třídy

Ráno vycházím z domu o půl osmé. Vždy se ještě podívám do okna, ze kterého mi mává maminka. Právě začal listopad, na stromech i na zemi je spousta barevného listí. Celou cestu mi listí šustí pod nohama, občas pro zábavu rozkopnu nějakou větší hromádku. První část cesty jdu parkem. Míjím velké fotbalové hřiště, kam odpoledne chodíme střílet na bránu a hrát kopanou. Na pravé straně je dětské hřiště se skluzavkou, prolézačky a pískoviště. S bábovkami si už nehraji, písek je pro mou mladší sestru. Po cestě přecházím po mostku přes malé jezírko, kde plavou oranžové ryby, ale někdy se mi zdá, že jsou spíše zlaté. Na konci parku je výběh pro psy, kde se potkávám s panem sousedem, který venčí Alíka. Alík je veliký a umí rychle běhat. Ve výběhu má různé překážky, chvíli se dívám, jak je přeskakuje. Poslechne svého pána na slovo. Až budu velký, také bych chtěl mít psa jako je Alík. Za výběhem mě čeká přechod přes silnici. Nejezdí na ní mnoho aut, ale přesto musím dávat pozor a pořádně se rozhlédnout. Za silnicí na mě čeká můj kamarád Petr, se kterým sedím v lavici. Bydlí blíže než já a trošku mu závidím, že může každé ráno déle spát. Projdeme spolu dlouhou ulicí až k parkovišti, kde občas zastaví nějaké auto, a z něj vyskočí dítě se školním batohem. Parkuje tam i červené auto naší paní učitelky. A už vidíme naši školu, připadá mi obrovská! Chvíli čekáme s ostatními dětmi venku, ale brzy už slyšíme zvonění a dveře školy se otvírají.

Cesta do školy

Svaččinu máš? Úkoly máš v tašce? Tašku na zádech? To jsou slova maminky každé ráno před odchodem do školy. Bydlím ve Velkém Meziříčí v řadovém domě a do školy, kterou navštěvuji, to mám asi 10 minut cesty, proto už jako velký prvňáček chodím sám bez maminky. Ačkoliv mám školu od domu 10 minut, vycházím už o něco dříve než v 7:30, protože cestou je vždy mnoho dobrodružství a spousta kamarádů.

Vyjdu z domu a než se napojím na chodník před domem, zamávám mamince do okna a kouknu k sousedům, jestli už u jejich skleněných dveří sedí Azor, když mě vyhlíží, zamávám mu také a vydám se po chodníku doprava směrem ke škole. Protože bydlím v řadovém domě, stojí jeden dům vedle druhého, občas se je pokouším spočítat, ale vždy potkám nějakého kamaráda a zapomenu, kolik jich bylo. S kamarády pokračujeme vždy rovně po chodníku, až dojdeme k prvnímu přechodu, tam také končí řada řadových domů, proto každý může právě podle toho poznat, že jde ke škole dobře. Vždy se pořádně rozhlédneme, jak nám kladou na srdce maminky, a přejdeme přes přechod a před námi je už kopec ke škole. Na podzim, když zrají jablíčka, vždy si jich pár natrháme ze stromu, který je vždy plný obsypaný jablky. Po pár metrech se můžeme rozhodnout, jestli půjdeme jako rošťáci po trávě (zkratka ke škole), nebo dál po chodníku.

A najednou jsme před školou, v naší škole se nachází také mateřská škola, ale ta má vchod bohužel jinde, takže hrát si s dětmi úplně nemůžeme. Ale to nevadí, protože jsem velký prvňáček a už jsem se toho ve škole hodně naučil, když vejdu do školy, vydám se doleva do naší šatny, kde se převléknu a po schodech dolů, to vím, je jich 28, se vydám do třídy, kde si můžu ještě popovídat před vyučováním s kamarády, když nám zbyde čas.

Popis cesty

Základní škola, kterou navštěvuji, je velmi blízko mého bydliště ve Šlapanicích, a protože bydlím ve dvoupatrové bytovce, vidím na školu z okna. Každé ráno odcházím přesně v 7:30 hodin z domu, cesta trvá asi 5 minut, ale já se rád loudám a někdy čekám na kamarády z vedlejšího vchodu, proto mě maminka posílá raději dřív. Navíc si alespoň stihnete ve třídě popovídat před vyučováním s kamarády o tom, co jste dělali odpoledne předchozí den.

Je lepší chodit spodem „do ulice“, abyste nemuseli obcházet všechny domy, seběhnete schody od bytu a vydáte se doprava kolem lavičky pořád rovně po ulici Na Zahrádkách. Na konci řady bytových domů přejdete opatrně silnic na chodník. Projdete kolem vrat, kde mají obrovského psa, vypadá jako z toho filmu Lassie se vrací, vždycky hrozně nahlas štěká. Tak poznáte, že jdete dobře. Dál můžete jít po silnici, auta tam příliš nejezdí, ale staví se tam nové domy, proto je teď provoz větší a je lepší přece jen zvolit cestu po chodníku. Jděte pořád rovně až na konec ulice, je to krátká cesta. Na konci cesty je jabloň, která tam stojí už snad sto let. Někdy si z ní utrhnu jablko, ale je lepší si ho ve škole umýt od prachu.

A najednou se ocitnete před školou. Je to opravdu co by kamenem dohodil. Já, protože chodím teprve do první třídy, ještě musím sejít schody, je jich přesně 32, tam je teprve vstup pro nás. A jestli jste došli až tam, kde je na zemi velký asfaltem namalovaný panák na skákání, tak jste na místě. Toto je moje cesta z domu do ZŠ.

Cesta do školy

Dnešní ráno je pěkně na nic. Je pondělí, tak musím do školy, venku je velká zima a jako první máme češtinu. Otrava. Nejdřív dopiju kakao, uklidím si svačinu do aktovky s Batmanem a vyrazím do školy. Vítr fouká a je zataženo. Jdu pomalu a po cestě si kopu s balónem. Aspoň že odpoledne je fotbal. Procházím dlouhou ulicí, která je plná lidí a domů. Brzy se mi plete do cesty tolik lidí, že se jim nestačím vyhýbat, musím si přestat kopat a balón si vzít pod paži. Na rohu kamenného domu čekám na Dana. Ten se brzy přišourá a dál jdeme spolu. Na zádech má skvělou Star Wars aktovku, která se mi hrozně líbí. Jemu se zase líbí ta moje, tak si je někdy půjčujeme. Brzy se dostaneme na zastávku šaliny, která v zápětí přijíždí. Snažíme se tam vecpat, i když nás několik dospělých odstrčí. Jedeme jen několik zastávek, než zase vystoupíme a pokračujeme v cestě. Míjíme další spousty lidí, všichni někam spěchají. Na silnici jezdí spousty aut a my si s Danem říkáme, které se nám líbí. Jdeme pomalu, nechce se nám. Já přemýšlím nad skvělým včerejším zápasem, porazili jsme Poličku. Bylo to dobrý. Ale tohle ráno mě nebaví. Stromy jsou bez listí, obloha je šedá, fouká vítr a asi bude i pršet. Doufám, že ne odpoledne, abychom mohli hrát. Dan pak vytahuje z kapsy nové kartičky a vyměňujeme hráče, které už má. Chce Messiho, těch mám asi deset, tak mu jednoho dávám za Neymara, který je můj nejoblíbenější. Za chvíli pak s novými kartičkami dorazíme do školy a velkou železnou brankou vcházíme s dalšími dětmi dovnitř. Začíná další školní den.

